

PATTY

De negen levens van Patty Brard

Michel van Egmond & Antoinette
Scheulderman

PATTY

De negen levens van Patty Brard

INSIDE

© 2020 Michel van Egmond & Antoinette Scheulderman
Omslagbeeld: William Rutten
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Auteursfoto's: Paul Tolenaar, Marc de Groot
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4905 5
ISBN 978 90 488 4906 2 (e-book)
NUR 672

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“Iedereen heeft zijn versie verteld en nu komt mijn versie.
Ik ben 65, ik ben er klaar mee, ik ga nog één keer uitleggen
hoe het zit.”

Patty Brard
Talkshow *M*, 7 mei 2019

Van: Patty Brard

Datum: 6 november 2018 11:16:08 CET

Aan: Antoinette Scheulderman

Onderwerp: Doorst.: One woman show Patty

Lieve Antoinette,

Hoop dat alles goed gaat met jou en je lieve Hondenboek. Zag je gisteren nog even in een herhaling van Tijd voor Max langs komen, de publiciteitsmachine draait weer op volle gang! Ik ben net terug uit Costa Rica voor een werkreis met oa Tijn Beckand. Tijn heeft een boekingskantoor voor voornamelijk de Lama's, maar toen ik hem vertelde dat ik heel graag nog eens het theater in wilde en mijn 65e verjaardag een uitgelezen kans daarvoor vond, werd hij superenthousiast en sinds vandaag is hij aan de slag met de boekingen voor 25-03-2020. Ik stuur je hieronder de tijdlijn.

Wij vonden echter dat hier ook een boek bij hoorde...

Heb jij, of Michel en jij, zin en tijd?

Lieve kus,

Patty

Van: Antoinnette Scheulderman

Datum: 14 mei 2019 om 15:48:58 CEST

Aan: Priscilla Nasi

Onderwerp: Antw.: biografie

Beste Priscilla,

Ik ben Antoinnette Scheulderman, schrijver/journalist voor tijdschrift LINDA. en Volkskrant magazine. Michel van Egmond - bekend van zijn boeken over oa René van der Gijp en Wim Kieft - en ik zijn door jouw moeder gevraagd haar biografie te schrijven. Het boek moet volgend jaar verschijnen, ter gelegenheid van haar 65ste verjaardag.

Uiteraard zijn wij op de hoogte van het feit dat Patty en jij al enige jaren geen contact met elkaar hebben. We hebben er ook al met Patty over gesproken, en ze zoekt de oorzaak daarvan grotendeels bij zichzelf. Bovendien heeft ze ons gezegd dat jij alle vormen van publiciteit vervelend vindt.

Maar ondanks dat wilden we je toch mailen. We vinden dat jij – Patty's enige kind – onmisbaar bent in een boek dat over haar leven gaat. En we willen je sowieso graag de kans bieden om jouw visie op de gebeurtenissen te geven.

We zouden ook eerst een oriënterend gesprek kunnen voeren, dat we niet gebruiken voor het boek, maar is bedoeld om jou te laten aftasten of je open staat voor een tweede gesprek met ons. Dat eerste gesprek kan face to face, maar

als je dat liever hebt ook via telefoon of FaceTime.

Ik hoop in elk geval dat we van je horen.

Met vriendelijke groet,

Antoinette Scheulderman en Michel van Egmond

Van: Priscilla Nasi

Datum: 14 mei 2019 om 23:29:46 CEST

Aan: Antoinette Scheulderman

Onderwerp: Antw.: biografie

Beste Antoinette,

Bedankt voor jouw e-mail.

Ik heb totaal geen interesse om hieraan mee te doen.

Gr.

Priscilla

Sent from my iPhone

Van: Antoinnette Scheulderman

Datum: 15 mei 2019 om 07:14:48 CEST

Aan: Antoinnette Scheulderman

Onderwerp: Antw.: biografie

Beste Priscilla,

Dank voor jouw snelle reactie. Al vind ik het natuurlijk wel jammer om te horen.

Mag ik je nog vragen waarom je er niks over wilt zeggen?

Hartelijke groet,

Antoinnette

Van: Priscilla Nasi

Datum: 15 mei 2019 om 08:31:25 CEST

Aan: Antoinnette Scheulderman

Onderwerp: Antw.: biografie

Dat mag, maar daar geef ik geen antwoord op.
Succes met jullie boek.

Gr.

Priscilla

Sent from my iPhone

Wat is de meest bizarre roddel die ooit over jou de ronde deed?

“Ik ben weleens doodverklaard.”

Hoe dan?

“Een hartstilstand, geloof ik.”

En voor de rest?

“Voor de rest? Voor de rest ben ik bang dat de meeste roddels over mij gewoon waar zijn.”

Waar zie je het meest tegenop om in de openbaarheid over te praten?

“Er zijn problemen in mijn familie, problemen waar ik voorheen nooit eerder uitvoerig met anderen over heb gesproken. Ik heb al moeten meemaken dat mijn vader is gestorven in mijn afwezigheid en dat hij werd begraven zonder dat ik daarbij mocht zijn, maar nu mag ik ook mijn moeder niet meer zien. Uitgerekend mijn eigen zus houdt dat tegen. Daar slaap ik niet van. Mijn moeder is dementerend en al 90 jaar oud. Ik ben bang dat ze straks sterft zonder dat ik haar nog heb gezien. Dat vind ik een moeilijk onderwerp om over te praten. Maar verder maakt het me niet uit. Over mijn drank- en drugsgebruik ben ik heel makkelijk: *I plead guilty*. Hetzelfde geldt voor mijn cosmetische ingrepen, mijn gewicht, mijn geld, mijn fouten, mijn mislukkingen... allemaal geen probleem. Mijn dochter Priscilla is wel een gevoelig onderwerp, maar vind ik toch niet meer zo moeilijk

om over te praten als vroeger. En ook in dit geval geldt: *I plead guilty*. Ik ben niet de meest ideale moeder geweest, niet het meest briljante voorbeeld, maar ik heb wél mijn best gedaan. En ik heb haar zeker niet willen kwetsen zoals ik haar kennelijk gekwetst heb. Voor de rest zijn er weinig gevoeligheden en mag het overal over gaan: mijn gastric bypass, mijn drie huwelijken, mijn fouten, mijn faillissement, alles.”

Er bestaan hallucinerende beelden van het faillissement van Patty Brard. Ze zijn van maart 1994. Die avond trekt presentator Michiel Bicker Caarten halverwege het *RTL Nieuws* een bedrukt gezicht en zegt: “De veiling van de persoonlijke bezittingen van de artieste Patty Brard heeft bijna een kwart miljoen gulden opgeleverd.”

Er worden beelden vertoond, te beginnen met een totaalshot van de imposante Haagse villa waar de gevallen tv-ster tot voor kort woonde. In de voortuin, waar voorheen de blauwe Daimler van haar toenmalige zaken- en levenspartner Eric Peute naast haar eigen Jeep Cherokee stond te glimmen, heeft de curator nu een bord in het grind laten zetten. ‘Heden Kijkdag’, staat er in grote letters op.

Er loopt een man in een regenjas het beeld in. Hij is met gretige pas op weg naar de voordeur. Een voice-over zegt: “Veel geïnteresseerde kopers kwamen er niet. De kijkdag in

het huis aan de Haagse Javastraat was vooral een kans om ongegeneerd rond te neuzen.”

Er worden beelden vanuit de slaapkamer getoond, waar vier vrouwen een jas uit Patty's kast hebben getrokken en deze nu ter beoordeling omhooghouden. In de rest van de kamers en over de gangen trekt een sliert mensen in een grotendeels zwijgende processie langs wat ooit haar persoonlijke bezittingen waren, maar waarvan nu zelfs de kleinste spullen de curator toebehoren. Er hangen kaartjes aan, met daarop nummers die corresponderen met omschrijvingen in de catalogus.

Nummer 475: de gouden plaat voor Trojan Horse

Nummer 321: drie gesigeneerde schilderijen van Herman Brood

Nummer 539: de kinderatlas van Priscilla

Nummer 073: een zwarte Steinway vleugel

Nummer 143: het broodrooster uit de keuken beneden

Patty's huis is op slag veranderd in één grote Kijkshop, maar dan een filiaal dat het hele weekend is geopend. Alleen al op zaterdag stampen er 1500 mensen door haar huis. 'Boedeltoeristen', zo worden ze genoemd in een reportage

die *NOVA* een paar dagen later uitzendt. Daarin zoemt de camera in op het verlaten koffiezetapparaat van de vrouw des huizes. Een voice-over zegt: 'De koffie zit nog in de filter, de eigenaresse bleek in allerijl het pand te zijn ontvlucht.' In werkelijkheid is haar per officieel schrijven de toegang tot het huis ontzegd, maar dit klinkt nu eenmaal een stuk sappiger.

Er trekken drommen mensen door haar slaapkamer. Ze staren naar haar onopgemaakte bed alsof het een experimenteel kunstwerk is en leveren in groepjes ongegeneerd commentaar op de volle asbak die ernaast staat. Een enkeling heeft voor de gezelligheid z'n kinderen meegenomen.

De meeste bezoekers kunnen eenmaal aangekomen op de eerste verdieping hun enthousiasme nauwelijks nog onderdrukken. Ze lopen erbij als kleuters in een attractiepark: opgewonden, met open mond soms. Op zolder ligt een volwassen man grijnzend in het kinderbed van Priscilla. Zijn schoenen heeft hij daarbij gewoon aangehouden.

'Sommige kijkers wilden het allemaal vastleggen, voor later,' zegt de voice-over. In beeld verschijnt dan een meneer met een ouderwetse videocamera. Hij is bezig minutieus de huiskamer te filmen: van de blinkende salontafel met de familiefoto's naar de huisbar, waar in betere tijden vaak al vroeg in de middag de eerste wodka-tonics werden geserveerd aan een bonte stoet van huisvrienden, maar waar nu een onbekende mevrouw vette vingers maakt op het kristallen glaswerk. Ook zij wekt de indruk dat ze er een dagje-uit van

heeft gemaakt. Op de eerste verdieping krijgen wildvreemde mensen de slappe lach, omdat een van hen voor de grap in Patty's bad is gaan liggen.

Hoe heeft jouw faillissement je beïnvloed?

“Dat is simpel: vroeger leefde ik bij de dag, sinds dat faillissement leef ik alsof ik de Tweede Wereldoorlog heb meegeemaakt.”

Maar je bent er niet zuinig van geworden, toch? Je geeft ook wel graag uit.

“Nou, dat vind ik wel meevallen. Ik spendeer wél veel geld aan het kunnen functioneren van het fenomeen Patty Brard. Dus aan mijn gezicht, kleding, masseurs, maar het is niet dat ik alles in de PC Hoofdstraat uitgeef. Vroeger deed ik dat wel. Omdat ik er blij van werd, en ik toch nog twintig jaar carrière te gaan had. En nu weet ik dat ik nooit meer zoveel geld zal verdienen. Dat is het verschil.”

Hoe leefde je in de jaren 80, toen je een relatie had met Carlo Nasi?

“Omdat Carlo een erfgenaam van de Agnelli-familie was, eigenaar van FIAT, de grootste autoproducent van Italië met tientallen miljarden omzet per jaar, kon ik in Turijn winkelen zonder creditcard. Zijn zusje introduceerde me in al die boetieks en dat was genoeg. Zij is heel *glamorous* en ook volledig *fashion victim*. Ik weet nog dat we op een zaterdag

samen gingen shoppen en daarna op het matje werden geroepen door Carlo en zijn zwager. Bleek dat we in één middag drie ton hadden uitgegeven. Dat ging echt van: ‘mooi kasjmieren truitje, doe maar in tien kleuren’. En ik ben niet gierig, nooit geweest. Ik had een geweldige kapster in Los Angeles, die allerlei wereldsterren knipte, dus als mijn haar gedaan moest worden, vloog ik haar gewoon in. Ik dacht dat dat normaal was. En ze was ook wel heel goed, hoor. Ze deed ook Stevie Wonder.”

Die is blind, dus ik weet niet zeker of dat nou zo’n aanbeveling is.

“Ik geef maar een voorbeeld, schat. Voor de lancering van de *Playboy* waar ik op de cover stond, liet ik m’n vrienden uit de hele wereld invliegen. Ik vond het allemaal nóg gezelliger als zo veel mogelijk mensen konden meegenieten. Ik was rijk, maar wel léúk rijk.”

En ook een beetje impulsief?

“Ja, natuurlijk. Waarom denk je dat ik in dit soort problemen terecht ben gekomen? In elk geval niet omdat ik over alles zo goed heb nagedacht.”

December 2018, precies een kwart eeuw na haar veelbesproken faillissement, zit Patty Brard aan het kookeiland van haar huis in Amstelveen en aait hondjes Lulu en Bibi om de beurt zachtjes onder hun kin. Vandaag draagt ze een zwarte

baseballpet, een Mickey Mouse-sweater, een rode trainingsbroek van Ivy Park en sportschoenen zonder sokken. Er ont-snapt een zucht aan het mediafenomeen, diep en theatraal. Dat is niet voor het eerst vandaag, en ook niet voor het laatst.

“Mijn God jongens, wat een nacht. Ik heb het gevoel alsof ik onder de Thalys heb gelegen.”

Er was een tijd dat zo'n opmerking betekende dat ze na heel veel drank en drugs tot zonsopgang ergens in de kroonluchters had gehangen. Maar dat was vroeger, in een heel ander leven. Tegenwoordig gooit ze de uitnodigingen voor feestjes bij voorkeur ongeopend weg. En drinken doet ze al helemaal niet meer. Ja, gemberthee, in heel kleine, voorzichtige slokjes, vanwege haar gastric bypass, een ingreep waarbij haar maag definitief is verkleind en het spijsverteringskanaal gedeeltelijk is omgeleid, waardoor ze veel minder kan eten, en sowieso nooit eten en drinken tegelijk.

‘Ik heb genoeg gedronken in mijn leven,’ zegt ze altijd wanneer mensen naar haar droge periode informeren – en waarschijnlijk overdrijft ze dan niet.

Zelf kan ze het amper geloven, maar de pensioengerechtigde leeftijd nadert. Over vijftien maanden is het zover. Bij veel vrouwen van haar leeftijd is inmiddels de grootste opwin-ding in het bestaan wel voorbij. Niet bij La Brard. Ze heeft het zelden zo druk gehad. Een hilarische speech tijdens het Televisier-Ring Gala 2018 – waarin ze niet alleen de com-

plete televisiewereld maar gelukkig ook zichzelf op de hak nam – vormde het startschot voor de zoveelste revival van haar tv-carrière. In Hilversum, waar zelfspot zo schaars is als moslims in de PVV-fractie, sloeg haar toon zowel bij de bazen van de commerciële als de publieke omroepen aan. De uitnodigingen voor nieuwe programma's begonnen weer ouderwets binnen te stromen. Zelf kan ze zich daar nog het meest over verbazen. "Ik ben net de kat met de negen levens. Mijn carrière begint telkens weer opnieuw. Leuk hoor, maar ook *bloedvermoeiend* soms."

Gisteren bijvoorbeeld, vond ze zichzelf terug in Zwijndrecht of all places, waar ze een aflevering opnam van het RTL-programma *Hotter than my Daughter*. "In de ochtend waren we in weet-ik-veel waar, voor de eerste opname met een dertienjarige jongen die zijn moeder had opgegeven omdat ze de hele dag in foute leggings en op Birkenstocks rondliep. De bedoeling is dat ik dan langsga om met die mensen te praten en uit te vinden wat er achter hun kledingkeuze schuilt. Negen van de tien keer stuit je dan op heel dramatische levensverhalen. Nu ook weer. Vlak na de koffie had ik de eerste huilende deelnemer al op schoot.

Nou, toen we dat gehad hadden, gingen we lunchen. Dat gebeurde bij Van der Valk, ergens langs de snelweg. Van der Valk! Dat is nou de glamour van het Nederlandse tv-wereldje. Dat je daar met je gastric bypass achter dat bakje appelmoes met die uitgedroogde kers zit. Maar ik zal je heel eerlijk zeggen: ik vind het éinig."

Wat beschouw je zelf als het hoogtepunt van je tv-carrière?

“Achteraf gezien is dat toch het presenteren van het San Remo-festival, live, in het Italiaans, zeven dagen achter elkaar. Dat programma bestaat al duizend jaar en wordt niet alleen in heel Italië uitgezonden, maar ook in weet-ik-veel hoeveel landen in Zuid-Amerika. Als je ze allemaal bij elkaar optelde, keken er 200 miljoen mensen. Ik was amper dertig jaar. Wat ik alleen heel jammer vind, is dat ik er op het moment zelf helemaal niet van genoot. Pas nu denk ik: dat ik dat heb gedúrfd! En wat was ik een ster! En wat was ik bang! Ik moest in de coulissen worden geholpen door een arts, zo nerveus was ik. Ik zweer het: ik had niet eens meer een polsslág. Godzijdank is dat inmiddels uitgegroeid tot het tegenovergestelde. Ik ben steeds meer mezelf geworden. Nu zit ik tegenover jou zonder make-up, zonder haarstukken, net uit het Freezlab, met die pukkels...”

Een ander mens?

“Een ander leven vooral. Inmiddels drink ik het liefst met Antoine rustig een kopje thee op een verder verlaten berg op Ibiza en speel ik de rest van de dag met onze honden, maar toen woonde ik in Los Angeles met mijn tweede man Carlo en leefde ik het jetsetleven. Door hem bestond mijn vriendenkring opeens uit mensen als Alain Delon en Sheila E. Van de ene op de andere dag ging ik in plaats van naar Ajax naar de L.A. Lakers. Mickey Rourke belde soms om te vragen of

we die avond iets te doen hadden. Heel gek allemaal. Marvin Gaye was onze buurman, verderop in de straat woonde Jermaine Jackson. Ik bedoel maar. We waren ook vaak in het familiehuis in Monte Carlo. Was ik daar opeens paaseieren aan het zoeken met prinses Caroline van Monaco. Het was allemaal heel gek. Als ik in Italië ging shoppen, liep er een chauffeur mee om mijn tassen te dragen. Het was Patty in Wonderland.”

Soms komt Patty als presentatrice van *Hotter than my Daughter* een huiskamer binnen en is het alsof de Dalai Lama is gearriveerd. De hoopvolle blikken die ze dan aantreft, kunnen haar weleens naar de keel vliegen. “Mensen beschouwen je soms als een vrouwelijke Dr. Phil. Leuk allemaal, maar ik kan niet in twee uur tijd iemands leven veranderen.” Vaak ziet ze de wanhoop op de gezichten van de achterblijvers op het moment dat ze aan het einde van de draaidag weer vertrekt, vooral wanneer ze dat tot hun teleurstelling doet door gewoon in haar matzwarte BMW te stappen, in plaats van over het water terug naar huis te wandelen.

In Zwijndrecht bijvoorbeeld, op het tweede adres van de dag, had ze zich eerst een weg moeten banen door een tuin die was versierd met plastic doodshoofden. In de heg hingen spoken uit de fopwinkel en nep-spinnenwebben, aan de deur

was een heks op een bezemsteel bevestigd. Eenmaal binnen trof ze moeder en dochter op de tweezitsbank aan.

“Die moeder was een Metallica-fan. Van boven helemaal in het zwart, compleet met doodshoofden, en dat gecombineerd met een felgekleurde Disney-legging. Die arme vrouw heeft alleen maar zitten janken. Ze was zeventig kilo afgevallen dankzij een gastric bypass, na zich eerst van ellende door een maagband te hebben gegeten, maar toch was ze nog steeds ongelukkig. En nu was ik haar antwoord op de vraag: wat moet ik doen met mijn leven? Maar kom op jongens, dat kán toch niet? Die dochter: zelfde verhaal. Ook voor haar was ik de enige hoop. Heel lieve mensen hoor, echt waar, maar wat moet je dan? Ik zei: ‘Misschien kunnen we eens beginnen met al die doodskoppen uit huis te zetten. En die spoken en die spinnenwebben uit de tuin. Metallica is ook klaar nu. We zetten Jantje Smit op. Net iets vrolijker. En doe effe bij de Action een zak waxinelichtjes halen.’ Een béétje gezelligheid mag toch wel? Alsjeblieft zeg.”

Het werd zoals zo vaak een bijzondere middag, maar nu, na tien afleveringen, merkt ze dat de levensverhalen van de ongelukkige wildvreemden bij wie ze de afgelopen tijd kwam binnenvallen, haar niet onberoerd hebben gelaten.

Ze zegt dat ze vannacht maar een paar uur heeft geslapen.

“Om drie uur zat ik nog van ellende rechtop in mijn bed. Ben ik mijn mailbox maar gaan bijwerken. En vanochtend werd ik jankend wakker. Ik dacht bij mezelf: *O wat erg, die mensen staan vandaag ook op! En in hun leven is niets ver-*

anderd! Daar werd ik zó verdrietig van. Ben ik eerst maar teruggegaan naar dat lekkere Hästens-bed van me en na het opstaan ben ik heel lang in bad gaan liggen. Heb ik al die ellende door het putje laten wegvloeien. Daarna nog één hapje *risotto a la Milanese*, met een beetje witte truffel erop, en toen ging het wel weer."

Is Antoine net als jij wat betreft luxe en geld?

"Nee. Ik vind: wat je hebt, moet je delen. Daar wordt hij soms helemaal gek van. Overigens ook van al die visite in ons huis op Ibiza. Hij zegt: het kan toch soms wel een beetje kalmer? Maar ik lig nu eenmaal het liefst met dertig kinderen in het zwembad. Sorry."

Je hebt aan die carrière een prachtig huis op Ibiza overgehouden.

"Nou: we huren het. En dat is wel zonde, natuurlijk. In principe had ik door al die jaren hard werken inmiddels makkelijk een koophuis moeten hebben. Maar ja, als je nog midden in het leven staat en overal rondjes geeft, ben je daar niet mee bezig. Ik ben gewoon te slordig omgegaan met mijn centjes, dat realiseer ik me maar al te goed."

Geef eens een voorbeeld?

"Als ik in een hotel ga, kies ik voor het niveau van John de Mol. Die kwam ik dan dus laatst ook echt tegen bij het ontbijtbuffet in Bangkok. We logeerden allebei in het Royal

Oriëntal Mandarin. De prijs maakt mij dan geen reet uit, ik ga niet eens vragen wat een kamer kost. Ik ben het hele jaar aan het werk, dus ik heb geen zin in slechte hotels of slecht eten. Maar voor Antoine hoeft vijf sterren niet. Die houdt van mooie dingen, maar twee sterren vindt hij ook prima.”

Misschien is het wel handig, dat hij er wat beter op let dan jij?

“Ik weet nog dat hij in mijn vorige huis op Ibiza kwam en ging berekenen wat ik aan onkosten had gemaakt in de zeven jaar dat ik het huurde. ‘Vandaag zit ik op vier ton,’ zei-ie dan. Ik liet allemaal dingen verbouwen, maar in een huurhuis verdien je dat natuurlijk nooit terug. Dus daar gaan we nu wel anders mee om. Ik zou een paar mooie puien in ons huidige huis willen, maar dat doe je uiteindelijk vooral voor de huurbaas. Dus loop ik wel effe om, als ik me er te veel aan erger.”

Jij ging failliet doordat je toenmalige zaken- en levenspartner Eric Peute je met een financiële chaos achterliet. Een paar jaar later claimde je te zijn opgelicht door jouw tweede echtgenoot, René Muthert. Hoe deed hij dat eigenlijk?

“Nou, gewoon: om vijf voor twaalf ’s avonds vijfhonderd gulden pinnen, wat het maximale bedrag per dag was, en om vijf óver twaalf wéér. En dat elke dag. Hij was net zo’n geslepen oplichter als Peute, maar dan in het klein.”

In een Telegraaf interview ontkende René later dat hij geld van je zou hebben gestolen.

“Natuurlijk ontkent hij dat. Plunderaars ontkennen altijd dat ze plunderen. Maar ik vind hem echt een boef. Ik heb nog meer respect voor iemand die een bank berooft dan voor

een dief die een vrouw zo achterlaat, met een spoor van vernieling.”

Maar je had hem jouw bankpas gegeven?

“Ja.”

Nadat je net een beetje was hersteld van het faillissement waarmee Peute je achterliet.

“Misschien vind ik geld gewoon niet zo heel belangrijk. En ik heb gewoon echt geen zin om mijn bankzaken zelf te doen. Het is voor mij net als strijken; ook zo’n debiele bezigheid.”

Dus laat je het over aan Antoine.

“Ja. En ik ben blij dat ik dat nog dúrf. In het begin heeft Antoine veel last gehad van mijn verleden. Toen we gingen trouwen, heb ik hem eerst een hele papierwinkel aan documenten laten tekenen. Want trouwen in gemeenschap van goederen, daar begin ik niet meer aan. Dus we hebben mappen vol Excel-sheets opgesteld met wie wat heeft betaald. Van de kussens op de bank tot de bank zelf en de hele verdere inboedel. Zeventig procent is van mij, dertig procent van hem.

Maar geloof me nou: Antoine is er echt het type niet naar om met mijn boekhouding te gaan rommelen. Bovendien laat ik alles helemaal nakijken door een expert. Die man heeft in de veertien jaar dat ik samen ben met Antoine nog nooit één foutje gevonden. Alles klopt tot op het laatste dubbeltje. Wat mij dan weer helpt, is dat ik sommige dingen toch maar niet koop, omdat ik weet dat Antoine alle bonnetjes ziet.”

Hoeveel geld denk je dat je erdoorheen hebt gejaagd?

“Ik durf het niet uit te rekenen. Ik moet in elk geval nog

steeds werken voor het geld en dat wil ik ook.”

Patricia Paay zei ooit, toen mensen haar verweten dat ze te vaak op tv was: ‘Als iemand morgen een envelop met genoeg geld in mijn bus douwt, zien ze me nooit meer terug.’

“Dat zou niet bij mij opkomen. Ik ga niet met lood in mijn schoenen naar mijn werk, integendeel. Daarbij: ik heb van stoppen met werken nog nooit iemand léuker zien worden.”

Een dag later, halfzes in de avond. Met de verwarming op tropisch stuurt Patty in het donker door de file en de stromende regen van Aalsmeer naar Hilversum, op weg naar Studio 21. Ze zat vanochtend om halfzeven al in de make-up, begon om negen uur met opnames en interviews in Amsterdam en direct daarna is ze naar Aalsmeer gejakkerd voor een mid-dagopname van *Wie ben ik?*, het spelletjesprogramma van Wendy van Dijk, de presentatrice die in de studio achter haar rug om ‘Verwendy’ wordt genoemd.

Het principe van *Wie ben ik?* is niet erg moeilijk: je moet raden wie iemand is. “Als je het antwoord weet, mag je het natuurlijk direct zeggen, maar voor het spel is het wel leuker om eerst even te doen alsof je geen idee hebt,” had een redacteur vooraf in de kleedkamer gezegd. “De meeste deelnemers doen dat wel. Behalve Paul de Leeuw dan. Die was heel fanatiek en riep elk antwoord zodra hij het wist. Paul nam het heel serieus, die wilde echt winnen. Dat mag natuurlijk,

maar dan wordt het wel een heel korte quiz.”

“Maak je geen zorgen, schat,” had Patty geantwoord, “me in het openbaar dommer voordoen dan ik ben, dat kan ik heel goed.” Het stond er binnen anderhalf uur op. Als dank voor haar deelname kreeg ze van de vrouwelijke producer een kus op de mond en van haar assistente een RTL4-pizzaknipper.

Nu is ze onderweg naar de *roast* van Johnny de Mol, een evenement waarvoor Comedy Central jaarlijks een groepje BN'ers optrommelt om de hoofdpersoon voor het oog van de camera's te beledigen.

“Waarom doe ik dit eigenlijk?” vraagt ze aan niemand in het bijzonder, wanneer na een uur stapvoets rijden het MediaPark eindelijk is bereikt. “Ik ben bevroren, ik heb hoofdpijn, ik ben er klaar mee. Ik wil ook helemaal niet op hakken door zo'n studio lopen en leuk doen. Ik wil naar mijn bed.”

Op het parkeerterrein staan groepjes mensen die straks als publiek dienen bij een ander programma in een andere studio. Ze kunnen hun geluk niet op, nu er zomaar een BN'er in het wild oversteekt. Als revolvers worden de telefoons getrokken.

“Patty, heb je zin om met ons op de foto te gaan?” vraagt een meisje met een beugel namens een groepje Brabantse vriendinnen.

“Nee,” zegt ze, maar ze lacht er snel bij om er zeker van te zijn dat iedereen begrijpt dat dit een grap is, want in wer-

kelijkheid weigert ze nooit en nu dus ook niet, zoals ze ook altijd bereid is met elke taxichauffeur en cassière een praatje te maken als daar behoefte aan blijkt, en desgevraagd elk lichaamsdeel van een handtekening voorziet. Het is een sympathieke eigenschap die niet elke BN'er gegeven is, maar die alleen wel veel tijd kost.

“Doe maar” zegt ze tegen de Brabantse meiden. “Alleen het liefst een beetje snel, want ik heb het ijskoud.”

Na de eerste selfie volgt al snel de volgende. Zo gaat het stapje voor stapje, van telefoon naar telefoon. “Het is eigenlijk belachelijk,” zegt ze, wanneer ze eindelijk de ingang heeft bereikt, “dat je samen met het publiek naar binnen moet.”

Eenmaal in de kleedkamer gaan de schoenen en al snel ook de broek uit. Met blote benen en op witte sokjes loopt ze een paar rondjes door de ruimte, voordat ze uiteindelijk in een stoel neervalt.

Nog een keer die zucht.

“Waarom dóé ik dit?”

Het antwoord op die vraag is vrij simpel: omdat de meeste andere gegadigden niet durfden. Het is in televisieland vrij ongebruikelijk om ‘nee’ te zeggen wanneer er gratis exposure wordt aangeboden, behalve dan wanneer je wordt gevraagd om het zoontje van de machtigste televisiebaas van Nederland te komen afzeiken. Dan neemt het enthousiasme opvallend snel af.